

Wohner Dóra

repülő

a szántók negyvenöt fokos szögbe dőlnek
elgörbülnek a vonalak
felhők vetik alattunk a fekhelyet
nem létezik hogy mindenünk lebeg

a zuhanástól mosolyom felfelé görbül
fölénk tornyosul az ég
és mindenem megnyugszik
mi halunk meg utoljára

Egon Schiele

*„A háborúnak vége, mennem kell.
Művészetemet csodálja a világ!”*

Lázás ágyán fekve
csukott szeme mögött a gondolatok
elárulták neki a csúfos kudarcot.
„Ki voltam? Mi végre?
Holtan is téged festelek az égre anyám!
Torz tested halott tagjai adtak
értelmet életemnek.
Téged kerestelek minden női kézben,
arcban, magamban,
de hiába festettem a vászonra szerelmet,
el egyedül temetnek,
anélkül, hogy tudnák,
amit festettem az a valóság.”

(kon)temporális szerelem

manapság a herceg hagyja el a cipőjét
elhajtja a kőröket mert retteg
a megfelelési kényszertől meg
amúgy sincs ideje hülyeségekre
hamupipőke aki figyelni hogy alul kinő-e
egy ideig néz nem tudja mi van
aztán szalad a herceg után a cipővel